

‘Ο Ἑρρίκος, έκπλαγείς, έπίσθη ότι ο άρχικυνηγός Ροβέρτος εύρίσκειτο ένώπιόν του.

— Ποτέ δέν είδα καλλιτέρα βολήν, είπεν· την ένδομίζον άδύνατον. Το άνδραγάθημα αυτό άξίζει βέβαια τόν κόπον της διηγήσεως· άφοϋ έπιστρέψωμεν εις τόν πύργον, θέλωμεν πείει εις την έπιδειξιότητά σου ήδη δέ ά· σπείσωμεν ν’ άποφύγωμεν την έπαπειλούσαν ήμäs ραγδαίαν βροχήν.

— Καί νομίζεις ότι θα έγκαταλείψω ούτως την λειάν μου, την άπόδειξιν της άληθείας της διηγησεώς μου; Δέν θα συγκρατασθώ ν’ αφήσω εκεί την δορκάδα ταύτην, της οποίας τό ήμισυ μου άνήκει. Είναι πολλά πλησίον και εύκόλως θέλω την εύρει. Προχώρησον, και όσον ούπω σέ φθάνω.

— Όχι, δέν συμφωνώ, απεκρίθη, ο κόμης· καλέσας δέ χωρικών τινα όστις κατ’ έκείνην την στιγμήν διεβαίνειν, υπεχρέωσε τόν εξαδελφόν του ν’ αφήση αύτόν να εύρη τό πτώμα του ζώου και να τό φέρη εις τόν πύργον, αυτοί δέ να άποφύγωσιν άμελλητί την τρικυμίαν. Διά να τόν εύχαριστήση λοιπόν, έβγαλεν ο Ίούλιος τό βαλάντιόν του, και προσφέρων εις τόν χωρικών χρυσάϊν τι νόμισμα, τοϋ είπε να ζητήση, άν θέλη, την δορκάδα και να την φέρη εις τό φρούριον του Μοντεφιόρ. Ό χωρικός ήγήνη την πρότασιν, λέγων ότι, επειδή είχε πρό όλίγου συντριβή τό σκέλος του, ήτον εις αυτόν άύνατον ν’ αναβή λόφον όστις ήτον επικίνδυνος· και διά τόν τολμηρότερον κυνηγόν. Ό Ἑρρίκος ήτοιμάζετο ν’ ανανιώση τās παρακλήσεις του, άλλ’ ο Ίούλιος, στραφίς προς αυτόν, τοϋ είπε μειδιών. Καθώς σ’ έκαμα άπαξ, θα σέ κάμω πάλιν να θαυμάση. Ύπαγε, άκριθέ μου εξαδελφε, έπίστρεψον εις τόν πύργον και στοιχηματίσω άκόμη μίαν φοράν τόν ίππον μου με την κυνηγετικήν πήραν σου ότι, μ’ όλον τό έμπρός όπου σϋ παραχωρώ, θα φθίσω πρώτος έχων την κεραλήν της δορκάδας εις την χειρά μου έμπρός λοιπόν και οι δύο, άλλως θα πιστεύσω ότι είσαι βραδύς ώς ρώμιος. Και άμέσως ο νεός γερμανός εκίνησε ν’ αναβή τόν ίππον του, μην άριών εις τόν εξαδελφόν του άλλην εκλογήν ειμή να έπαυέθη εις τό φρούριον διχ’ ν’ άπορύγη την τρικυμίαν ήτις ήργισε να μυκάται εν μέτω των πιτύων εκ των όποιων ήταν σκεπασμένα τά πλησία όρη.

Η θύελλα είχεν ήδη φθάσει με την μεγαλειότεραν όρμήν. Ανεμοστρόβιλοι, σχηματιζόμενοι εις τās οικίας της περιφερείας του πύργου, εκτύπων τούς τοίχους εις τρόπον όποτε εκάμουν τό θεμέλια να τρέμωσιν. Η νύξ είχε και αυτή διά μιάν εκτυλιζει τόν πέπλον της επί των πεδιάδων, διά να καταστήση ένεργητι κωτέρα· τās αναριμήτους άστραπάς αι όποιας διέσχίζον τά νέφη. Κεραυνός είχε πρό όλίγου συντριψει, με μέγαν θαυμασμόν των προληπτικών οικειών του πύργου, όρν, ήτις εξέτεινε τούς εκατοντούται· κλάδους της υπεράνω της κυρίας εισόδου, προκαλούσα τās προσβολάς των ανέμων και των τρικυμιών. Πολλοί όχληροι άνθρωποι έλάλουν περι του βασιλέως τούτου των δασών, του όποιου ή ύπαρξις έφαινετο συνδεδεμένη με την είμαρμένην της οικογενείας του Μοντεφιόρ. Η βροντή του κερανού εκάλυψε τās

κραυγές των θεατῶν οτινες έμειναν έμβρόντητοι· Ραγδαία βροχή εκτύπα τās ύάλους των γυθίων παραθύρων, ή δέ άνησυχία του Μαρκησιού ήσαν άτην παρατεινομένη άπουσίαν του υιού και του έψιού του.

Όπισθεν ευμεγεθους τινος παραθύρου της αίθουσας των τελετῶν αιτινες επεκράτου εις την αγροικωσαν κατὰ καιρὸν φοβισμένον βλέμμα εις τὸν οὐρανόν· Μία μόνη λυχνία, κρεμαμένη εις τό μέσον του έρωτίζεν άμυδρῶς τὰ άκρα του δώματος, χωρὶς σῶς νὰ επισκιάζη τās φλόγας αιτινες εξετοξέουσαν το πῆλινόν τι άγγειον πληρὲς ευχαύστου ύλης· τὸ πῆλον ετάραττεν άδιακόπως ή Άγνή, διά νὰ διακρίσῃ διὰ του φανού αυτού της διεύθυνσιν του πύργου· εζῶθεν άνθρωποι, και πρό πάντων ο έραστής της όποιον ή υπερβολική άδημονία της της παρίσταώς προσβληθέντα από άπροβλεπτόν τι συμβήθη· έγγύς όντα νὰ πείση εις τοῦτον ή εκείνον τὸν μαζῶν.

Η λάμψις των άστραπῶν, εισδύουσα διά των ζωγραφημένων άλλων, εκάμνε ν’ αντανακλῶνται των τοίχων διάφοροι φανταστικαί μορφαί, και ή κόρη δέν ήθελε βέβαια θυνηθῆ νὰ σταθῆ τότε τῶν λην ὦραν εις τῆν θέσιν της, αν έλειπεν ἀπ’ αὐτῆς άκρα εκείνη άνησυχία ήτις διετύπωνεν εις όλας αιτιήσεις της μέγαν έρεθισμόν. Τελευταίον έποκαμουσα επεσεν εις έδραν τινά, κίμουσα εις την πλησίον αὐτῆς ίσταμένην θαλαμηπόλιον ακολουθῆ ταράττουσα τό σπινθηροβολοῦν εἰς τὸν γείον πῦρ.

Άφοϋ παρήλθον όλίγαί στιγμαί, ή θαλαμηπόλιος έκραύγασε, διότι εις την λάμψιν λαμπρῆς άστραπῆς έκείνης τὸν κούνητα Ἑρρίκον· ή δέ Άγνή, εἰς τὸν χέματός εις τό παραθύρον, έπροσπαθησε με κάποιον τὸν νὰ διακρίνη διά του σκότους εκείνον τὸν εἶδος τούτον άνυπομῶνος επόστμενον. Δέν ήπατήθη αὐτῆς μνηστῆρά της εισερχόμενον την εἴσοδον του φρουρίου· Χαρμύσυνος εκρώνητις άνεκούφιτε τό κατὰ τὸν μένον στήθος της· άλλ’ άόριστόν τι αἰσθημα τῆς την καταλαβεν άμέσως, και επεσε πάλιν επί τῆς έδρας της προπερούσα διακεκομμένης τās λέξεις· τας. Δόξα σοι ο θεός! έσώθη! αλλά διατί μένει;

Εἶχε με τās χειράς της κεκαλυμμένον τό πρόσωπον μετ’ όλίγων ήσθάνθη ότι κάποιος σιγά τῶν στυρεν. ‘Ανοίγων τās δύο οφθαλμούς, είδεν έμπροσθεν της εκείνον όστις της ήτο παρά την ζωην προσεστῆρος· λητμονούσα τότε β,τι πρό όλίγου είχε φέρει, έρρίφθη εις τās άγκάλας του δακρυβρόδου.

Ό Ζαμπιέρης την έθλιψε ζωηρῶς εις την καρδίαν του, και παραμερίζων την βοστρυχηδόν πεπλημένην κόμην της ήτις εκάλυπτε τό ώρατόν της μέτωπον· παρετήρησε με τὰ φλογερά του έρωτος θλέμματα· ώρρους εκείνους και ήλλοιωμένους χαρακτιρας· του εδείκνυσον όλον τό έρωτικόν πάθος της. Την μὴν εκείνην ο βραχιών του έψαυσε την εσθῆτα· Άγνης, και διετύπωσεν εκει έχνος αίματος. Εἰς τὴν θέαν ταύτην ή Άγνή έρρίφθη διά πηδήματα